

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นพื้นฐานที่สำคัญของบุคคลและสังคมส่วนรวม จนเป็นที่ยอมรับกันว่า การศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานปัจจัยหนึ่งในการดำรงชีวิต รัฐพยายามที่จะสนองความต้องการ การศึกษา โดยจัดการศึกษาหลายรูปแบบ หลายระดับและหลายประเภท เร่งรัดให้มีการขยาย การศึกษาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ แต่ก็ต้องเผชิญกับประเด็นหลักในการจัดการศึกษาให้ เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของบุคคลและสังคมคือ จัดการศึกษาทำไม จัดการ การศึกษาให้แก่ใคร และจัดการศึกษาอย่างไร (ชนิตา รัชกุลเมือง, 2534)

ปัญหาสำคัญอันหนึ่งของการจัดการศึกษาของประเทศในปัจจุบันอยู่ที่การจัดการเรียน การสอนให้มีประสิทธิภาพและบรรลุผลตามเป้าหมาย การค่อยๆคุณภาพของผลิตผลทางการ ศึกษาจากองค์ประกอบที่สำคัญคือ ครูผู้สอน นักศึกษาและสื่อ ทั้งนี้ผู้สอนต้องแสวงหา กลวิธีในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง และสังคม ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี (นิพนธ์ สุขปริดี, 2528)

การปรับปรุงการศึกษา จึงได้เน้นให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม ดังจะเห็นได้ จากการที่กระทรวงศึกษาธิการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่และน่านวัตกรรมและเทคโนโลยีทาง การศึกษา เข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนมากขึ้น (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2524)

กรมอาชีวศึกษา เป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีหน้าที่ในการดูแลรับผิดชอบการศึกษาของชาติ ในการจัดการศึกษาวิชาชีพ โดยเป็นแหล่งผลิตกำลังคนด้านแรงงานฝีมือและช่างเทคนิค จัดการ เรียนการสอนในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ อย่างเหมาะสม มีจุดหมายในการให้การศึกษาและฝึกอบรม ที่จำเป็นแก่การประกอบอาชีพโดยตรง ตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน โดยสอดคล้อง กับภาวะเศรษฐกิจและสังคม ทั้งยังสามารถฝึกทักษะในวิชาชีพจนสามารถผลิตและจำหน่าย ได้ตามความหลากหลายของอาชีพ ตามเนื้อหาวิชา จนสามารถนำไปประกอบอาชีพได้จริง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2535) การจัดการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาจึงมุ่งพัฒนากำลังคนที่ จะนำสู่การแก้ปัญหา และพัฒนาประเทศต่อไป บทบาทหลักในการจัดการศึกษาวิชาชีพ ของกรมอาชีวศึกษาจึงไม่พ้นเรื่องของการพัฒนาคุณภาพทางการเรียนการสอน ซึ่งใน ปัจจุบันได้มีการนำสื่อการสอนเข้ามาช่วยกันอย่างกว้างขวาง เพราะสื่อการสอนเป็นเทคโนโลยี ทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาด้านความเข้าใจในเนื้อหา ความสนใจต่อการเรียน

การสอน การตื่นตัวในการแสดงความคิดเห็น และส่งเสริมให้เกิดแนวความคิดได้อย่างสมบูรณ์ (ชนะ กลีภาร์, 2521) นอกจากนี้สื่อการสอนยังเพิ่มพูนประสบการณ์ความรู้ให้แก่ผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแข็งขัน ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้นและใช้เวลาในการเรียนน้อยลง ช่วยแก้ปัญหาหรือข้อจำกัดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ได้อีกด้วย (พฤษพงษ์ เล็กศิริรัตน์, 2535)

การจัดการศึกษาแผนใหม่ ได้นำเอาเทคโนโลยีทางการศึกษาที่เป็น เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ตลอดจนวิธีการต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการพัฒนาการเรียนการสอน ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทางการศึกษานั้นทำให้เกิดนวัตกรรมการสอนหลายอย่างที่มีสอนสามารถนำไปใช้ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม เช่น การสอนแบบโปรแกรม (Programmed Instruction) การใช้เทปและสื่อการสอนเสริม (Audio Tutorial System) ชุดการสอน (Instructional Package) และการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการสอน (Computer Assisted Instruction) (พิมพ์ใจ ภิบาลสุข, 2527)

จากสภาพสังคมในปัจจุบันที่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก แต่เดิมเราถือว่าครูเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่เด็กได้เพียงทางเดียว คือการสอนกันในห้องเรียน และนักเรียนต้องไปเรียนที่โรงเรียนอย่างเดียวนั่นแหละ แต่ในปัจจุบันเวลาเป็นสิ่งมีค่ามากขึ้นทวีคูณ เราต้องแข่งขันกันในทุก ๆ ด้าน เนื่องจากการศึกษาเป็นกลไกที่สำคัญอย่างหนึ่งของสังคม เราจึงต้องหาวิถีทางปรับปรุงแก้ไขการศึกษาให้เข้ากับสภาพสังคมปัจจุบัน วิธีการเรียนการสอนจึงมิใช่เป็นแต่เพียงการที่ครูอธิบายอย่างเดียว แต่จะเริ่มฝึกให้ผู้เรียนรู้จักศึกษาด้วยตนเอง เรียนด้วยตนเองบ้าง (จันทร์ฉาย เคมียาคาร, 2533) ซึ่งเรียกกันว่า การศึกษารายบุคคล (Individualized Instruction) โดยมุ่งสอนผู้เรียนตามความแตกต่าง คำนี้ถึงความสามารถ ความสนใจ ความพร้อมและความถนัด การศึกษารายบุคคลถือว่าไม่สามารถที่จะปั้นผู้เรียนให้เป็นแม่พิมพ์เดียวกันได้ในช่วงเวลาที่เท่ากัน เพราะผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนรู้ตามวิถีทางของเขา และใช้เวลาเรียนในเรื่องหนึ่งที่แตกต่างกันไป (เสาวณีย์ ลิกขาบัณฑิตย์, 2527)

ดังจะเห็นได้ว่า การศึกษารายบุคคล เป็นการเรียนการสอนที่มีขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนมีโอกาสตรวจสอบความต้องการของตน เลือกวิชา หรือวิธีเรียนที่เหมาะสมกับตน เรียนก้าวไปตามความสามารถของตน และมีโอกาสทราบความก้าวหน้าของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นการศึกษารายบุคคลจึงมีลักษณะคล้ายกับเป็นหลักสูตรส่วนบุคคล คือเป็นหลักสูตรที่มีวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมการเรียน และความก้าวหน้าในการเรียนเร็วหรือช้า ขึ้นอยู่กับบุคคลแต่ละคน เป็นการประยุกต์ใช้ร่วมกันระหว่างเทคนิควิธีการและสื่อการสอนชนิดต่าง ๆ ในลักษณะของสื่อประสม ซึ่งเป็นจุดเด่นสำคัญในการศึกษารายบุคคล (กิดานันท์ มลิทอง, 2536)

การสอนแบบโปรแกรม (Programmed Instruction) ซึ่งนับว่าเหมาะสมสำหรับการสอนรายบุคคลมาก เพราะสามารถจัดสถานการณ์การเรียนการสอน ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ซึ่งมีอยู่ 4 ประการ ได้แก่ ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างกระตือรือร้น (Active participation) ได้ทราบผลการเรียนทันที (Immediate Feedback) ได้รับความรู้สึกภาคภูมิใจ (Successful experience) และได้เรียนรู้ไปทีละน้อยตามลำดับขั้น (Gradual approximation)

การสอนแบบโปรแกรมเริ่มต้นจากเครื่องช่วยสอน (Teaching machine) ที่ Pressey นักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยโอไฮโอ ประดิษฐ์ขึ้นเป็นคนแรกในปี ค.ศ. 1952 ต่อมาในปี ค.ศ. 1954 Skinner นักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้พัฒนาบทเรียนที่ใช้กับเครื่องช่วยสอน (Teaching machine) โดยยึดหลักการตอบสนอง (Operant Conditioning) และการเสริมแรง (Reinforcement) เข้าช่วยให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการ ในที่สุดก็พัฒนาเป็นบทเรียนโปรแกรม (Programmed textbook) ขึ้นในปี ค.ศ. 1958 ปัจจุบันการสอนแบบโปรแกรมได้พัฒนาจากเครื่องช่วยสอนและบทเรียนโปรแกรมมาอยู่ในรูปของสื่ออื่น ๆ เช่น เทปเสียง สไลด์เทป เทปโทรทัศน์ ภาพยนตร์และคอมพิวเตอร์

สไลด์เทปเป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งที่มีความนิยมในวงการศึกษา เนื่องจากผู้เรียนสามารถรับรู้ได้ทั้งทางจักษุสัมผัส และโสตสัมผัส ช่วยให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนสูงสร้างความประทับใจ และทำให้เกิดความสนใจในบทเรียนมากขึ้น (สุนันท์ ปัทมาคม, 2530) จึงเป็นสื่อ ที่มีพลังดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เพราะให้ภาพที่สวยงาม ง่ายต่อการใช้ สะดวกต่อการผลิต ราคาไม่สูงจะแพงนักและนับว่าถูกเมื่อเทียบกับสื่อประเภทภาพยนตร์ วิดีโอเทป (ณัฐศักดิ์ วีระกุล, 2535) เมื่อนำมาผลิตเป็นบทเรียน โปรแกรมสไลด์เทปจึงเป็นสื่อที่นิยมอีกชนิดหนึ่งเพราะมีกระบวนการผลิตที่ไม่ยุ่งยากนักสามารถผลิตเองได้ ทำให้ตรงกับเนื้อหาและจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้ อีกทั้งการลงทุนในการผลิตไม่สูงเกินไป นอกจากนั้นบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปยังสามารถให้การศึกษาทั้งรายบุคคลและกลุ่มได้ดี เพราะได้ผ่านการผลิตอย่างเป็นระบบ มีทั้งสิ่งเร้าและตอบสนองที่จะช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน บทเรียนโปรแกรมสไลด์เทป จึงเป็นการยกระดับสไลด์เทปธรรมดาให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น (วสันต์ อติศัพท์, 2524)

การจัดการศึกษาของชาติที่ต้องประสบกับปัญหามาทุกยุคทุกสมัย สืบเนื่องมาจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ถ้านักการศึกษาไม่คิดค้นวิธีการจัดการศึกษาที่เหมาะสมในแต่ละยุคแต่ละสมัยแล้ว ย่อมจะทำให้ระบบการศึกษาต้องล้มเหลวออกไปอีก หรือถ้าจะกล่าวในรายละเอียดลึกลงไปก็จะพบว่า ปัญหาด้านการจัดการศึกษาหรือการจัดการสอนส่วนหนึ่งก็อยู่ในรายละเอียดเนื้อหาของแต่ละวิชานั้นเอง โดยเฉพาะวิชาสุขศึกษา พบว่ามีปัญหาค้าง ๆ ทางด้านการสอนมาโดยตลอด เช่น ผู้บริหารไม่เข้าใจ และไม่เห็นความสำคัญในวิชาสุขศึกษา การจัดการสอนจึงเพียงให้มีปรากฏในหลักสูตรหรือจะให้ครูคนไหนสอนก็ได้ โดยไม่

จำเป็นต้องอบรมมาทางด้านนี้ วิธีการสอนก็สอนแบบขอไปทีหรือใช้การบอกจุด การที่จะให้เกิดผลจริงจึงในเนื้อหาวิชานี้จึงไม่บังเกิดผลเท่าที่ควร (จรินทร์ ธานีรัตน์, 2517) และส่วนสำคัญของความล้มเหลวในการสอนวิชานี้ก็มาจากวิธีการสอนของครูนั่นเอง ซึ่งพอจะแบ่งได้ดังนี้ (สุชาติ โสมประยูร, 2525)

1. สอนโดยอธิบายให้นักเรียนจดและท่องจำ
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนน้อยเกินไป
3. มีการนำเอาการค้นคว้าทดลองมาใช้ประกอบการสอนน้อยเกินไป
4. ไม่มีการใช้แรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกเท่าที่ควร
5. ใช้วัสดุอุปกรณ์หรือสื่อการสอนน้อยมาก
6. เนื้อหาในบทเรียนไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาสุขภาพของนักเรียนนักเรียนจึงต้อง

เรียน วิชาสุขศึกษาเป็นวิชาการหรือทฤษฎีมากเกินไป

7. ครูไม่เห็นความสำคัญของวิชาสุขศึกษา รวมทั้งบางครั้งแสดงตัวอย่างที่ไม่ดีให้เด็กนักเรียนเห็นอีกด้วย
8. โรงเรียนทั่วไปไม่ได้จัดโครงการสุขภาพ หรือโปรแกรมสุขภาพในโรงเรียนให้ถูกต้องและเหมาะสมเท่าที่ควร
9. การตั้งจุดประสงค์และการประเมินผลบทเรียนยังมีปัญหาอยู่มาก

ปัญหาต่าง ๆ ในการสอนวิชาสุขศึกษา นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วก็ยังมีปัญหามาจากการเรียนด้วย นั่นคือ วิธีการสอนของครูที่ส่งผลกระทบต่อนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ในส่วนตัวนักเรียนเอง ความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันไป ทั้งสภาพแวดล้อม สติปัญญา ความสามารถ ล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาในวิชาทั้งหมด

การเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในบทเรียน (Participation) จึงนับเป็นแนวคิดใหม่ในวงการศึกษามีความสำคัญต่อการเรียนการสอนในทุก ๆ วิชา ในหลักสูตร ไม่ว่าวิชานั้น ๆ จะเป็นวิชาประเภทเนื้อหาหรือวิชาประเภททักษะก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับวิชาสุขศึกษา ซึ่งเป็นวิชาที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและความเจริญเติบโตของเด็กด้วยแล้ว การมีส่วนร่วมในบทเรียน ยิ่งมีความจำเป็นมากขึ้น ทั้งนี้เพราะว่าการให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในบทเรียนตามความเหมาะสมเท่าที่โอกาสจะอำนวยนั้น ย่อมจะยังผลดีให้แก่การเรียน การสอนวิชาสุขศึกษาได้ (สุชาติ โสมประยูร, 2525)

ในส่วนของการพัฒนาการศึกษาที่นำสื่อการเรียนการสอนมาใช้นั้น จำต้องมีการศึกษาเป็นการเฉพาะไปตามลักษณะของสื่อ นั้น ๆ และด้วยเหตุที่บทเรียนโปรแกรม (Programmed Instruction) เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ในลักษณะของการศึกษารายบุคคล (Individual Instruction) ตามลักษณะของการจัดการศึกษาสมัยใหม่ให้ผู้เรียนแต่ละคนได้เรียนไปตามความสามารถของตนเอง และยังมีส่วนร่วม (Participation) ในบทเรียนได้อีกด้วย จากปัญหาที่

พบในวิชาสุศึกษาตามที่กล่าวมาข้างต้นและข้อคุณลักษณะของสื่อและรูปแบบการเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยเหตุดังกล่าวนี้นี้จึงเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้วิจัยได้นำบทเรียนโปรแกรมมาใช้ร่วมกับสื่อสไลด์เทป และสร้างเป็นบทเรียนสไลด์ (Slidetape Programmed) ขึ้นมา โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปกับการสอนปกติ ในวิชาสุศึกษา 2 เรื่อง สิ่งเสพติด ตามหลักสูตรของกรมอาชีวศึกษา

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุศึกษา 2 เรื่องสิ่งเสพติด ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกพณิชยการ ที่เรียนด้วยบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทป กับการสอนปกติ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสุศึกษา 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปสูงกว่าการสอนปกติ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 การวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหา วิชาสุศึกษา 2 เรื่องสิ่งเสพติด

1.4.2 กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกพณิชยการ ปีการศึกษา 2537 วิทยาลัยอาชีวศึกษาร้อยเอ็ด

1.4.3 การวัดผลการเรียนจะวัดเฉพาะด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เท่านั้น

1.4.4 บทเรียนโปรแกรมสไลด์เทป เป็นแบบเส้นตรง (Linear) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ตามหลักสูตรกรมอาชีวศึกษา พ.ศ. 2530

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของผลต่างระหว่าง การทำแบบทดสอบก่อนเรียนกับแบบทดสอบหลังเรียนจากสไลด์เทป

1.5.2 บทเรียนโปรแกรมสไลด์เทป หมายถึงสไลด์เทปอัตโนมัติ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งเนื้อหาเป็นส่วนย่อย ๆ เรียงจากง่ายไปหายาก เพื่อให้ผู้เรียนเรียนได้ด้วยตนเองและในเนื้อหาแต่ละส่วนจะมีภาพจากสไลด์เทปพร้อมคำอธิบายหรือคำสั่งให้นักเรียนประกอบกิจกรรมในตอนท้ายจะมีคำถามและคำตอบให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบและทราบผลทันที

1.5.3 การสอนปกติ หมายถึง การสอนที่มีครูเป็นผู้ดำเนินการสอน โดยยึดแนวการสอนตามคู่มือครู วิชาสุศึกษา 2 ของกรมอาชีวศึกษา พ.ศ. 2530

1.5.4 ประสิทธิภาพของบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทป หมายถึง อัตราส่วนระหว่าง ประสิทธิภาพของกระบวนการต่อประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเรียน จากบทเรียนโปรแกรม สไลด์เทป เป็นค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของคะแนน ที่นักเรียนได้จากการทำแบบฝึกปฏิบัติ ในระหว่างการเรียน

80 ตัวหลัง หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เป็นค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของ คะแนนที่นักเรียนได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

เกณฑ์ประสิทธิภาพของบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทป กำหนดไว้ที่ 80/80 โดยกำหนด ค่าความคลาดเคลื่อนไว้ ± 2.50

1.5.5 ค่าดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index or E.I.) ของบทเรียน โปรแกรมสไลด์เทป หมายถึง ค่าตัวเลขเปรียบเทียบคะแนนความก้าวหน้าในการเรียนรู้ที่ผู้เรียน ทำได้ กับคะแนนความก้าวหน้าที่ผู้เรียนควรจะได้สูงสุด หลังจากเรียนด้วยบทเรียนโปรแกรม สไลด์เทปแล้ว โดยกำหนดค่าดัชนีประสิทธิผลไว้ที่ .50 ขึ้นไป ซึ่งคำนวณได้ตามวิธีการของ Goodman, Fletcher and Schneider (1980) ดังนี้

$$\text{ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.)} = \frac{\text{คะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{\text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

1.5.6 กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มผู้เรียนที่เรียนจากการสอนปกติ

1.5.7 กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มผู้เรียนที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทป

1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.6.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ไม่เคยเรียนเนื้อหา เรื่องสิ่งเสพติด ในวิชา สุขศึกษา 2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มาก่อน

1.6.2 แบบทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียนรู้ ใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ในวิชาสุขศึกษา 2 เรื่องสิ่งเสพติด ที่เรียนจากบทเรียน โปรแกรมสไลด์เทปและจากการสอนปกติ

1.7.2 ได้บทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปที่มีประสิทธิภาพ เรื่องสิ่งเสพติด สำหรับใช้ในการสอน วิชาสุขศึกษา 2 ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

1.7.3 เป็นแนวทางในการสร้าง และพัฒนาสื่อการเรียนการสอน ประเภทบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปในเนื้อหาวิชาอื่นต่อ ๆ ไป